Рубенс, плин забуття, сад розкішної ліні,
Плоті свіжа подушка, де стигне сам шал,
Та життя клекотить і вирує в бродінні,
Як повітря у вітрі, як море у шквал;

Леонардо, свічадо глибоке і тьмаве,
Де розкрилених ангелів світиться сміх,
Де зринають їх тіні таємні в оправі
Льодових верхогір'їв та сосен гінких;

Рембрандт, темний шпиталь, повен туги щемкої,
Де велике розп'яття — єдина з окрас,
Де молитви із бруду злітають юрбою —
Косий промінь зими їх стинає нараз;

Мікеланджело, світ в грандіознім видінні,
Де з Гераклами в шалі змішались Христи,
Де з могил на весь зріст підіймаються тіні.
І свій саван деруть, аж ламають персти;

Хтивість фавна, завзяття боксерського бою,
Що і в грубім красу своїх слуг береже,
Серце, повне гординею, жовчю й журбою,
Каторжан імператор смутенний, Пюже;

Вічне свято, Ватто — стільки серць, мов огнистий
Рій метеликів пурхнув,— ряхтить карнавал,
І нелічені люстри вливають займистий
Безум свій у жаркий кругойдучий цей бал;

Гойя, шабаш бісівський, навала кошмарів,
У дзеркалах — відьми серед діток малих,
В казані — людський плід, найрозкішніше з варив
І чортів спокуша лиск дівочих панчіх;

Крові озеро в тьмі, де шугають примари,
Де злий ангел завісу лісів розрива,
Де під небом згорьованим линуть фанфари,
Наче Вебера схлипи — це Делакруа;

Всі прокляття, хула ота несамовита,
Цих екстазів і скарг молитовний вінець —
Це луна, в лабіринтах стократно відбита,
Це божественний опій для смертних сердець!

Гук цей тисячогорлий — наказ по сторожі
З тисяч рупорів від тисячі голосів,
Це маяк, що твердині освітлює гожі,
Це загубленим поклик у хащі лісів!

Ось воістину, Боже, свідоцтво єдине
Про достойність людини: крізь товщу віків
Це вогненне ридання до вічності рине,
Щоб умерти край чорних її берегів!